

Liv, de tage fejl, og Enhver vil, til Ex. ved at henvende sig til de i den Henseende Sagkyndige, som til Læger, kunne erfare, at Intet har mere Indflydelse paa et Lands saavel physiske som aandelige Moralitet end mange usædelige Bøger. Jeg skal dog endnu bemærke noget Praktisk med Hensyn til denne Sag; man har meent, at det var en Fristelse for Anklagemagten at give den nye Lov — ja, det er vel muligt, men, naar vi nu forkaste denne nye Lov og komme tilbage. til Forordningen af 27de Septbr. 1799 og Plac. af 24de Marts 1848, skulde deri da ikke ogsaa ligge en Fristelse for Anklagemagten? Naar man har sagt: Nei, den Lov maa ansees for god, den tør man holde sig til, skulde man da, naar man vil gaae ind i Anklagemagtens Indre, ikke deri see en Fristelse for den til at sige: lader os prøve engang, hvor god den Lov er, — de Herrer, som ville have den, de skulde engang faae den at føle. Jeg troer derfor ogsaa, at det fra det politiske Standpunkt er noget Problematisk, og i ethvert Tilfælde troer jeg, at den Hovedtanke, som ligger til Grund derfor, er usand.

Altsaa: jeg ønsker, at denne Lov skal optages til Behandling, men jeg ønsker ikke saa Forandringer deri, og en Hovedforandring, som jeg i denne Henseende ønsker ved det Formelle er, at, hvad Anonymiteten angaaer, da skal Anonymiteten være tilladt, men, er en Forfatter anonym, bør der være en ansvarlig Udgiver; er der ingen Udgiver, da maa Bogtrykkeren antages at have paataget sig Udgiverens Ansvar, og da hviler Ansvaret paa ham — det er aldeles rigtigt —, har derimod Forfatteren nævnt sig, da har han paataget sig Ansvaret, og det Øverste, hvortil man da med Retfærdighed kan gaae i denne Sag, det er at paalægge Bogtrykkeren at sikke sig, at Forfatteren, dengang han leverede Skriftet til Pressen, havde fast Øphold i Landet (Ja!). Dersom man altsaa har denne Regel, at Bogtrykkeren ikke maa trykke noget Skrift, med mindre Forfatterens Navn staaer derpaa, og denne paa den Tid, Skriftet leveres i Pressen har fast Øphold i Landet, og, dersom Anonymitet er tilladt, men der intet Navn staaer paa Skriftet, da skal en

Udgiver være nævnt, og i modsat Tilfælde Bogtrykkeren ansees for at overtage sig Udgiverens Ansvar, da er det en complet Bestemmelse, som, saavidt jeg skjønner, ikke, hverken i den ene eller i den anden Henseende, lader nogen Lacune tilbage. Derimod er det aldeles uretfærdigt, naar Forfatteren reiser bort efterat have nævnt sig paa Skriftet, da at ville straffe Bogtrykkeren, det er ikke andet end et af to, enten at etablere en Censur hos Bogtrykkerne, saaledes at de ved at gjennemlæse Skriftet og stryge ud i det kunne sikke sig imod et muligt Ansvar eller, hvad en æret Rigsdagsmand ligeoverfor (Grundtvig) igaar antydede, at tvinge Bogtrykkeren — og man maatte da ogsaa give ham Ret dertil — til ligesom at fasholde og arrestere Forfatteren indtil den nødvendige Tid var udloben. En æret Minister har rigtignok idag sagt, at det ikke vilde vise sig saa farligt i Praxis, det troer jeg maaskee nok, men saa er jo Bestemmelsen overflodig, saa hører den til en af de mange uheldige 27de September-Bestemmelser, som vi netop skulle søge at komme ud over, som man i sig selv ikke har noget Mod til eller Villie til at gennemføre, derfor burde den falde bort, og, vil den blive sat i Værk i enkelte Tilfælde, var det ikke Andet, end som der ogsaa igaar blev bemærket, „istedet for Smed at reite Bager“. Med Hensyn til reelle Forbrydelser, da kan jeg ikke andet end tiltræde deres Mening, som antage, at det i det Hele var rigtigt, at dette Affnit faldt ud af Loven, og at der blev en selvstændig Lovgivning, som omhandlede de her nævnte Forbrydelser, og jeg indseer ikke rettere; end at dette, sammenholdt med § 17, maatte kunne være en temmelig simpel Sag, om de foreliggende Forbrydelser at redigere en Lov og at lade de nfkomme ud ligesaa hurtigt, som Presseloven. Hiin Lov maatte da omhandle Injurieforsøelser, Statsforbrydelser, Forsøelser mod Sædeligheden og imod Religionen, som der skulle samles. Jeg skal bemærke, at der er noget meget Uheldigt i at tage alle disse Straffebestemmelser ind i Presselovgivningen. Den ældre Trykkefrihedslov har for en stor Deel just paadraget sig sit Gød derved, at man citerede disse Straffebestemmelser, som egentligt